

til at begjære en Løsning paa den Maade, som stemmer med dets Ønsker, medmindre det fremtræder som det, der for Alvor er rede og villigt til, naar man imødekommer dets Ønske, da ogsaa at bidrage Sit til, at Tingene kunne komme ind i en anden Udviklingsgang, og her henholder jeg mig atter til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) har udtalt: Jeg sænner i dette Adresseforslag Udtalelser i den Retning, dels om Redebønhed til loyalt at samvirke med enhver anden Regjering, som det maatte behage Kongen at vælge, dels om Beredvillighed til paa de forskjellige Omraader, hvorom der kan være Tale, at gjøre bestemte Skridt. Jeg indser jo meget godt, at det fornuftigvis ikke kan være Tale om at forlange af en politisk Repræsentation, at den, naar den kommer med en politisk Henvendelse til Kongen, skulde saa at sige politisk bagbinde sig selv. Det kan med andre Ord fornuftigvis ikke forlanges af Folkethinget, at det paa Forhaand skulde erklære sig rede til at stille sig paa en venlig Fod med et hvilket som helst Ministerium uden Hensyn til, hvorledes dette Ministerium bliver sammensat, men hvad der kan være Tale om, er en loyal Forsikring om, at det paa Forhaand vil møde Ministeriet med Velvillie, og at det, forsaavidt dette Ministerium selv vil gjøre sig Umage for at komme til Forstaaelse med Folkethinget, vil være rede til at møde saadanne Bestræbelser med god Villie ogsaa fra sin Side. Jeg finder — og det behøver jeg ikke at gjentage — det nuværende Dieblis i høieste Grad betydningsfuldt, hele Stillingen i høieste Grad pinagtig, og medens jeg forstaar, at man gjør et saadant Skridt som det her foreslaaede ligeoverfor Kongen, bliver det mig i høieste Grad pinligt at skulle gaa imod en saadan Henvendelse, som jeg i og for sig finder hensigtsmæssig. Jeg har derfor med en vis Forventning grebet de Udtalelser, der ere fremførte idag af de to ærede første Talere. Det er rigtigt, som det blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at den Motivering, der er givet for Slutningen i Adressen, er en anden end den, der gaves af den ærede Forslagsstiller (Berg), som førte Ordet for Forslaget. Den ærede Forslagsstiller sagde udtrykkelig, at han vilde ikke kaste Bولد med Skylden eller Ansvar. Han vilde holde sig til Stillingen, saaledes som den er, den rent praktiske Stilling, uden nærmere at gaa ind paa at undersøge, i hvor høi Grad der maatte være Skyld paa den ene eller den anden Side. Den ærede Forslagsstiller gjentog, at det var Meningen her at gjøre et fredeligt Skridt. Det var Me-

ningen at vise, hvor alvorligt man ønskede at komme ud af den nærværende Stilling; dette Forslag var ingen Udfordring eller Udfæstning, det var et Tilbud om Fred, det var et Ønske om at kunne naae til et Samarbejde ud fra den Splid, som ødelægger og fortærrer Landet. Han søiede til, at de, som ønskede Fred, skulde stemme for Adressen. Nuvel, forholder det sig saaledes, saa var det, forekommer det mig, vel ikke umuligt, at det, som altsaa har været Meningen og Hensigten med Adressen, kunde finde et bedre Udtryk. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at man havde Grund til at tro, at en direkte Henvendelse til Kongen, vilde kunne blive til Nytte, og han udviklede dette nærmere. Ja, jeg vil ogsaa tro, jeg vil ikke opgive Troen paa, at en direkte Henvendelse kan blive til Nytte — men vel at mærke, naar den har et saadant Indhold, at den ikke udæster, og naar Henvendelsen er af den Bessaffenhed, at der derpaa virkelig kan bygges et Haab og Forventning for Fremtiden. Uden dette — hvad vil de ærede Medlemmers Adresse saa blive? Kun et Indlæg i den gennem flere Aar fortsatte Strid, et Indlæg, som om saa Dage vil blive mødt med et Indlæg fra anden Side, og saaledes vil man kunne blive ved med Indlæg paa samme Maade, som man daglig ser det, navnlig i Underretssager, hvor Sagførerne idelig byrle Indlæg, saa omtrent gjentagende ideligt det Samme, indtil en halv Snes fra hver Side, og som faae faare lidt Indflydelse paa Sagens endelige Afgjørelse. Nei, vil man gjøre Noget, skal man gjøre det paa en saadan Maade, at det har Udsigt til at kunne bære Frugt. For at dette kan ske, tror jeg, som sagt, at der maatte kunne findes en Udtalelse, givet paa en anden Maade, i andre Udtryk og indeholdende noget Mere med Hensyn til Fremtiden, i den Retning navnlig, som min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), nærmere har udtalt. Man vil maaske sige: Ja, men hvorfør har Du saa dog ikke stillet Vædringsforslag? Dertil vil jeg svare: Det kunde neppe nytte Noget, at en enkelt Mand stillede Vædringsforslag, navnlig da Tiden jo var saa kort, at der kun har været liden Velighed til at forvise sig, om der kunde findes Samstemning hertil; men Muligheden er jo ogsaa tilstede endnu. Forretningsordenen aabner jo Udvei til at underkaste enhver Sag en nøiere Behandling, paa hvilket Trin den end befinder sig. Naar jeg nu skal stille et Forslag i denne Retning, siger jeg ganske frit, at jeg tør ikke vente, at dette mit Forslag skal vinde Flertal her i dette Dieblis, men ikke desto mindre vil jeg